

Sygn. akt: III APa 20/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 grudnia 2014 r.

Sąd Apelacyjny w Łodzi, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSA Mirosław Godlewski

Sędziowie: SSA Janina Kacprzak (spr.)

SSO del. Marzena Głuchowska

Protokolant: st. sekr. sądowy Joanna Sztuka

po rozpoznaniu w dniu 10 grudnia 2014 r. w Łodzi

sprawy **K. D.**

przeciwko „ (...)” **Spółka Akcyjna**

o odszkodowanie z tytułu przestrzegania zakazu konkurencji,

na skutek apelacji „ (...)” Spółka Akcyjna

od wyroku Sądu Okręgowego w Płocku

z dnia 20 sierpnia 2014 r., sygn. akt: VI P 38/13,

1. **oddala apelację;**

2. **zasądza od „ (...)” Spółka Akcyjna na rzecz K. D. kwotę 2.700 (dwa tysiące siedemset) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego za drugą instancję.**

Sygn. akt III APa 20/14

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 06.11.2013 r. skierowanym przeciwko (...) Spółce Akcyjnej w P., K. D. wniósł o zasądzenie od pozwanego kwoty 120.420,00 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od niżej wymienionych kwot:

- 20.070,00 zł od dnia 01.03.2012 r. do dnia zapłaty;

- 20.070,00 zł od dnia 01.04.2012 r. do dnia zapłaty;

- 20.070,00 zł od dnia 01.05.2012 r. do dnia zapłaty;

- 20.070,00 zł od dnia 01.06.2012 r. do dnia zapłaty;

- 20.070,00 zł od dnia 01.07.2012 r. do dnia zapłaty;

- 20.070,00 zł od dnia 01.08.2012 r. do dnia zapłaty.

Nadto wniósł o zasądzenie od pozwanego kosztów procesu.

W uzasadnieniu pozwu wskazał, że w okresie od 01.02.2011 r. do 15.01.2013 r. był zatrudniony w pozwanej spółce jako Prezes Zarządu na podstawie umowy o pracę na czas określony w pełnym wymiarze czasu pracy. W dniu 07.02.2011r. pozwana zawarła z nim umowę o zakazie konkurencji, na mocy której zobowiązał się zaniechać działalności konkurencyjnej w stosunku do działalności prowadzonej przez pozwaną, w okresie zatrudnienia i przez okres 6 miesięcy od ustania zatrudnienia. Na podstawie przedmiotowej umowy pozwana zobowiązała się wypłacić powodowi przez okres sześciu miesięcy odszkodowanie w wysokości 100 % wynagrodzenia zasadniczego liczonego jak ekwiwalent za urlop wypoczynkowy, przysługujący za ostatni pełny miesiąc przed rozwiązaniem stosunku pracy. P. wskazał, że umowa o pracę została rozwiązana w dniu 15.01.2013r. na mocy porozumienia stron w związku z nabyciem uprawnień rentowych oraz, że pracodawca nie skorzystał z przysługującego mu prawa odstąpienia od umowy o zakazie konkurencji, co czyni zasadnym dochodzone roszczenie. W końcowej części uzasadnienia pozwu przedstawił sposób wyliczenia żądanego odszkodowania.

W odpowiedzi na pozew pozwana (...) S.A. w P. wniosła o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu swego stanowiska pozwany potwierdził fakt zawarcia między stronami umowy o zakazie konkurencji, wskazując jednocześnie, że z uwagi na to, że powód przed rozwiązaniem umowy długo chorował, co uniemożliwiło mu wykonywanie obowiązków, pozwana upoważniona była do uznania, że zgodnie z treścią art. 101(2) § 2 k.p. zakaz konkurencji przestał obowiązywać przed upływem terminu na jaki była zawarta umowa. Niezależnie od powyższych okoliczności podniósł, że powód po 15.01.2013r. podejmował działalność konkurencyjną polegającą na próbach transferowania zawodników, co upoważniało do uznania, że nie respektuje on postanowień umowy o zakazie konkurencji.

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 20 sierpnia 2014 roku Sąd Okręgowy w Płocku w punkcie:

1. zasądził od pozwanego (...) S.A. w P. na rzecz powoda K. D. kwotę 120.407,04 zł (sto dwadzieścia tysięcy czterysta siedem złotych 04/100 grosze) wraz z ustawowymi odsetkami:

- od kwoty 20.067,84 zł od 1 marca 2013 roku do dnia zapłaty,
- od kwoty 20.067,84 zł od 1 kwietnia 2013 roku do dnia zapłaty,
- od kwoty 20.067,84 zł od 1 maja 2013 roku do dnia zapłaty,
- od kwoty 20.067,84 zł (od 1 czerwca 2013 roku do dnia zapłaty,
- od kwoty 20.067,84 zł od 1 lipca 2013 roku do dnia zapłaty,
- od kwoty 20.067,84 zł od 1 sierpnia 2013 roku do dnia zapłaty,

2. w pozostałej części powództwo oddalił ;

3. zasądził od (...) S.A. w P. na rzecz powoda K. D. kwotę 8.721 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 2.700 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego,

4. nakazał ściągnąć od pozwanego (...) S.A. w P. na rzecz Skarbu Państwa Sądu Okręgowego w Płocku kwotę 90 zł tytułem zwrotu wydatków.

Wydając powyższe rozstrzygnięcie Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny sprawy:

P. K. D. został zatrudniony w pozwanej spółce od 01.02.2011r. na podstawie umowy o pracę na czas określony do 30.06.2013r. na stanowisku Prezesa Zarządu. W umowie o pracę strony określiły wysokość wynagrodzenia

zasadniczego w wysokości 4,3 krotności przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia w sektorze przedsiębiorstw bez wypłat nagród z zysku w czwartym kwartale roku poprzedniego, ogłoszonego przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego. Umowa o pracę w § 5 przewidywała zakaz konkurencji w trakcie zatrudnienia. W dniu 07.02.2011 r. strony zawarły dodatkową umowę o zakazie konkurencji, zgodnie z którą powód w trakcie zatrudnienia oraz w okresie 6 miesięcy po ustaniu stosunku pracy zobowiązany został do powstrzymywania się od działalności konkurencyjnej, sprzecznej z interesami pracodawcy, w szczególności do:

- nieprowadzenia na własny lub cudzy rachunek jakiegokolwiek konkurencyjnej działalności gospodarczej,
- niepodejmowania zatrudnienia zarówno na podstawie umowy o pracę lub innego stosunku prawnego bezpośrednio lub pośrednio, samodzielnie lub niesamodzielnie, odpłatnie lub pod tytułem darmowym u innych przedsiębiorców konkurencyjnych w stosunku do spółki,
- nieobejmowania jakiegokolwiek funkcji, w tym doradcy, pośrednika, pełnomocnika, itd. u innych przedsiębiorców prowadzących działalność konkurencyjną wobec spółki,
- nieprowadzenia w jakiegokolwiek formie doradztwa na rzecz innych przedsiębiorców prowadzących działalność konkurencyjną.

W przypadku naruszenia ustanowionego zakazu konkurencji w trakcie zatrudnienia, pracownik zobowiązany został do zapłaty kary umownej w wysokości 20.000,00 zł, a przypadku gdy wysokość szkody poniesionej przez pracodawcę, przewyższy zastrzeżoną wysokość kary umownej, pracodawca ma prawo dochodzić wyrównania tej szkody na zasadach ogólnych. W zamian za przestrzeganie przez pracownika zakazu konkurencji po ustaniu zatrudnienia, pozwany zobowiązał się wypłacić powodowi po ustaniu stosunku pracy przez okres 6 miesięcy odszkodowanie w wysokości 100 % miesięcznego wynagrodzenia zasadniczego liczonego jak ekwiwalent za urlop wypoczynkowy, przysługującego za ostatni pełny miesiąc przed rozwiązaniem stosunku pracy. Powyższe odszkodowanie będzie płatne w miesięcznych ratach, z dołu, nie później niż do końca miesiąca kalendarzowego. Strony określiły, że w razie naruszenia zakazu konkurencji pracownikowi nie będzie przysługiwało odszkodowanie i będzie on jednocześnie zobowiązany do zwrotu dotychczas wypłaconego odszkodowania. W § 4 pracodawca zastrzegł sobie prawo do odstąpienia od przedmiotowej umowy lub skrócenia okresu obowiązywania zakazu konkurencji, jednak nie później niż w terminie 7 dni od ustania stosunku pracy.

W dniu 15.01.2013 r. strony rozwiązały stosunek pracy na zasadzie porozumienia stron w związku z nabyciem przez powoda uprawnień do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy. P. przed rozwiązaniem stosunku zatrudnienia przebywał na zasiłku chorobowym, praktycznie ciągłym od marca 2012 r. W dniu 05.06.2012r. uchwałą Rady Nadzorczej pozwanej spółki nr (...) powód został odwołany z funkcji Prezesa Zarządu. Po rozwiązaniu umowy o pracę, pracodawca nie skorzystał z prawa odstąpienia od umowy o zakazie konkurencji z dnia 07.02.2011r. Taką możliwość sugerował Radzie Nadzorczej Prezes Zarządu P. K., powołany na tę funkcję po odwołaniu z niej powoda. P. K. w momencie zawierania z powodem umowy o zakazie konkurencji był wiceprezesem zarządu spółki.

Po zakończeniu stosunku pracy z pozwanym pracodawcą powód przestrzegał obowiązującego go na mocy zawartej umowy w dniu 07.02.2011 r. zakazu konkurencji, w szczególności nie podjął jakiegokolwiek zatrudnienia u innego przedsiębiorcy prowadzącego działalność konkurencyjną w stosunku do spółki, nie prowadził żadnej działalności konkurencyjnej, nie zajmował się doradztwem, czy też pośrednictwem w transferowaniu zawodników do klubów piłkarskich. Orzeczeniem lekarza orzecznika ZUS z dnia 27.11.2012r. został uznany za całkowicie niezdolnego do pracy do 31.12.2014 r. P. posiadał licencję menadżera (...), ale w związku z zatrudnieniem u poprzedniego pracodawcy – w (...) S.A. na stanowisku Prezesa, zrezygnował z tej licencji, gdyż takie wymagania stawiają przepisy. K. D. jest osobą znaną w środowisku piłkarskim.

Pozwany, w związku z wezwaniem powoda do wypłaty odszkodowania za przestrzeganie zakazu konkurencji, prowadził z powodem pisemne pertraktacje, ostatecznie proponując wypłatę trzymiesięcznego odszkodowania. Do

porozumienia strony ostatecznie nie doszły, pozwany do dnia wyrokowania nie wypłacił powodowi odszkodowania określonego umową o zakazie konkurencji z dnia 07.02.2011r.

Ostatnim pełnym miesiącem zatrudnienia powoda u pozwanego był miesiąc grudzień 2012 r. Współczynnik do ekwiwalentu za urlop w roku 2012 wynosił 21. Wynagrodzenie zasadnicze powoda wynosiło 16.210,27 zł i stanowiło 4,3 krotność przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia w sektorze przedsiębiorstw bez wypłat nagród z zysku w czwartym kwartale roku poprzedniego ogłoszonego przez Prezesa GUS, tj. kwotę 3769,83 zł. Ekwiwalent za jeden dzień urlopu wynosi 771,91 zł , a za jedną godzinę 96,48 zł. Po pomnożeniu liczby godzin należnego dla powoda urlopu (26 dni urlopu x 8 godzin), tj. 208 godzin przez wartość ekwiwalentu, łączna kwota ekwiwalentu za urlop przysługujący powodowi wynosi 20.067,84 zł .

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów z dokumentów oraz zeznań zawnioskowanych przez pozwanego świadków, jak również z zeznań samego powoda przesłuchanego w charakterze strony, wskazując, że w znakomitej części był on pomiędzy stronami bezsporny. Sąd dał również wiarę zeznaniom przedstawiciela pozwanej spółki (...) z wyjątkiem jego twierdzeń dotyczących prowadzenia przez powoda działalności konkurencyjnej po ustaniu stosunku zatrudnienia.

Odnosząc się do osobowych środków dowodowych, tj. zeznań świadków, jak również zeznań samego powoda przesłuchanego w charakterze strony, Sąd Okręgowy stwierdził, że są one w zakresie spornych okoliczności wiarygodne, wzajemnie się potwierdzają. Świadkowie zgodnie zeznali , że nie kontaktowali się z powodem w sprawie ewentualnych transferów w roku 2013, część z nich w ogóle nigdy nie spotkała się z powodem i zna go tylko ze słyszenia, gdyż jest osobą znaną w środowisku piłkarskim. Świadek A. P. podał, że rozmowy w sprawie ewentualnego zatrudnienia w (...) prowadził z powodem w roku 2012 r., a więc wtedy, gdy był on Prezesem pozwanej spółki. To że powód jako Prezes (...) prowadził rozmowy z zawodnikami czy ich menadżerami w sprawie ewentualnych transferów, było rzeczą naturalną i należało do zakresu jego zadań.

W ocenie Sądu pozostali świadkowie – zawodnicy innych klubów, także potwierdzili, że nie prowadzili rozmów z powodem w roku 2013, nie kontaktowali się między sobą. Wprawdzie świadek M. P. (1) i M. G. podali, że powód kontaktował się, w przypadku pierwszego świadka z jego ojcem, w przypadku drugiego – ewentualnie z menadżerem, ale nie posiadali wiedzy na temat przedmiotu tej rozmowy, nadto kontakty te nie skutkowały przeniesieniem ich do innych klubów. Sąd pierwszej instancji zwrócił uwagę, że powód jako osoba znana w środowisku piłkarskim, posiada z pewnością rozległe kontakty z osobami związanymi z tym środowiskiem. Nie mniej nie znaczy to, że rozmowy jakie powód prowadził z członkami innych klubów, czy z zawodnikami dotyczyły ewentualnych transferów, tym bardziej, że powód zaprzeczał takim twierdzeniom, a pozwany nie wykazał w sposób dostateczny, że takie okoliczności miały miejsce. To pracodawcę obciąża dowód wykazania, że powód naruszył postanowienia umowy o zakazie konkurencji, czyli podjął zabronioną mu działalność, czego zdaniem Sadu pierwszej instancji pozwany nie uczynił.

W świetle zeznań w/w świadków, którzy potwierdzili, że nie kontaktowali się z powodem w roku 2013 w sprawie ewentualnych transferów zawodniczych i jak zostało ustalone, żaden z nich nie został przeniesiony do (...), Sąd nie dał wiary zeznaniom przedstawiciela pozwanej spółki (...), że powód dokonywał prób transferu piłkarzy po ustaniu zatrudnienia. Sam pozwany przyznał, że podczas spotkania z powodem w czerwcu 2013r., między innymi rozmawiali o M. P. (1). Należy zaznaczyć, że pozwany datę tego spotkania podał dopiero podczas składania zeznań przed zamknięciem rozprawy, w trakcie przesłuchania informacyjnego nie określał dnia takiego zdarzenia. W ocenie Sądu, pozwany dostosowywał pewne okoliczności do przyjętej przez siebie linii obrony, gdyż bezspornym był okres obowiązywania umowy o zakazie konkurencji , tj. 6 miesięcy po ustaniu zatrudnienia. Sąd oddalił wnioski dowodowe pozwanej zgłoszone na rozprawie w dniu 20.08.2014r. jako spóźnione i powołane jedynie dla zwłoki. Skoro pozwany już w odpowiedzi na pozew wskazywał na naruszenia przez powoda postanowień umowy o zakazie konkurencji, winien te dowody zgłosić we wcześniejszym stadium postępowania (art. 232 k.p.c.), nadto, co już zaznaczano wyżej, świadkowie przesłuchani na te okoliczności nie potwierdzili stanowiska pozwanego.

W tak ustalonym stanie faktycznym sprawy Sąd Okręgowy uznał, że powództwo co do zasady zasługiwało na uwzględnienie.

Zdaniem Sądu Okręgowego pracodawcę, który zmierza do zawarcia umowy o zakazie konkurencji po ustaniu stosunku pracy obarcza ryzyko uzgodnienia klauzuli konkurencyjnej wynikające z jego przekonania, że istnieją okoliczności uzasadniające zawarcie takiej umowy. Ewentualny błąd pracodawcy co do istnienia okoliczności uzasadniających zawarcie umowy o zakazie konkurencji po ustaniu stosunku pracy, polegający na uznaniu, że pracownik miał dostęp do szczególnie ważnych informacji, których ujawnienie mogłoby narazić pracodawcę na szkodę, nie może być bowiem usunięty w trybie art. 84 k.c. w związku z art. 300 k.p., ani tym bardziej w drodze jednostronnego niezgodnionego rozwiązania umowy o zakazie konkurencji. Dlatego też w ocenie Sądu pierwszej instancji powoływana przez pozwanego okoliczność długotrwałej choroby powoda i następnie nabycie przez niego uprawnień do renty z tytułu niezdolności do pracy, nie ma wpływu na prawo do świadczenia. Na poparcie powyższego stanowiska Sąd powołał się na orzecznictwo Sądu Najwyższego – vide wyrok SN z dnia 07.07.2000r., I PKN 731/99, OSNAP 2002 nr 2, poz. 41 oraz wyrok SN z dnia 17.12.2001r., I PKN 742/00, OSNAP 2002 nr 5, poz. 4 .

Odnosząc się do drugiego argumentu pozwanego – naruszenia przez powoda klauzul konkurencyjnych, Sąd Okręgowy wskazał, że pozwana spółka nie udowodniła, by powód nie stosował się do postanowień umowy z dnia 07.02.2011r. Umowne odszkodowanie ryczałtowe przysługujące pracownikowi przez uzgodniony okres obowiązywania zakazu konkurencji ma charakter wypłaty gwarancyjnej i wymaga jedynie wykazania, że pracownik powstrzymał się od działalności konkurencyjnej. Odszkodowanie z umowy o zakazie konkurencji po ustaniu stosunku pracy przysługuje bowiem z tytułu powstrzymywania się od podejmowania przez byłego pracownika prowadzenia działalności konkurencyjnej przez uzgodniony okres i godzenia się na ograniczenie swobody podejmowania innego zatrudnienia. Zdaniem Sądu Okręgowego postępowanie dowodowe wykazało, że powód wypełnił swoje zobowiązanie wobec byłego pracodawcy, z tych też względów Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda raty odszkodowania za powstrzymywanie się od działalności konkurencyjnej, tj. za 6 miesięcy obowiązywania zakazu konkurencji w kwotach określonych w § 2 ust. 1 umowy o zakazie konkurencji, tj. po 20.067,84 zł. Łącznie kwota ta wyniosła 120.407,04 zł.

Podstawę rozstrzygnięcia o odsetkach ustawowych stanowił art. 481 §1 i zd. 1 § 2 k.c. Sąd zasądził odsetki od dnia następnego po dniu, w którym pozwany był zgodnie z umową o zakazie konkurencji zobowiązany do zapłaty miesięcznej raty odszkodowania. Zgodnie z § 3 ust. 2 ostatnie zdanie umowy o zakazie konkurencji miesięczne raty odszkodowania płatne są przelewem w ostatnim dniu roboczym miesiąca kalendarzowego, za który płatna jest dana rata. Zatem odsetki należały się od pierwszego dnia miesiąca następnego po miesiącu, do upływu którego miała zostać zapłacona rata za dany miesiąc.

Sąd Okręgowy oddalił powództwo w zakresie przekraczającym w/w kwoty oraz w zakresie żądania odsetek od poszczególnych rat w roku 2012 roku, wskazując, że odsetki ustawowe należały się od kwot ratalnych, które winny być zapłacone przez pozwanego w 2013 roku.

Podstawę rozstrzygnięcia o kosztach procesu stanowił art. 98 k.c. oraz §11 ust. 1 pkt 2 w zw. z § 6 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu.

W zakresie punktu czwartego wyroku, Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 113 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych.

Powyższe orzeczenie w części, tj. w pkt. 1, 3 i 4 zaskarżył apelacją pozwany, zarzucając wyrokowi sądu pierwszej instancji: naruszenie przepisów postępowania, mające wpływ na wynik sprawy, poprzez obrazę:

- art. 233 § 1 k.p.c. polegającą na przekroczeniu przez Sąd I Instancji zasady swobodnej oceny dowodów przeprowadzonych w niniejszej sprawie i błędną ocenę zebranego materiału dowodowego oraz ustalonego stanu

faktycznego sprawy, co skutkowało błędnym przyjęciem, że powód nie naruszył łączącej go z pozwanym umowy o zakazie konkurencji,

- art. 217 §1 k.p.c. polegającą na oddaleniu wniosków dowodowych w postaci przesłuchania świadków w osobach ojca M. P. (1) oraz menadżera M. G. pomimo, że z zeznań innych świadków wynika, iż osoby te posiadają wiedzę istotną dla rozstrzygnięcia sprawy.

Wskazując na powyższe skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie powództwa K. D. w całości oraz rozstrzygnięcie przez Sąd o kosztach postępowania w niniejszej sprawie za obie instancje, według norm przepisanych oraz o dopuszczenie dowodu z przesłuchania świadków w osobach ojca M. P. (1) oraz menadżera M. G., po uprzednim ustaleniu ich tożsamości i danych adresowych na okoliczność podejmowania przez powoda działań konkurencyjnych wobec pozwanej spółki. Ewentualnie skarżący wniósł o uchylene przedmiotowego wyroku w całości i przekazanie niniejszej sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I Instancji wraz z pozostawieniem temu Sądowi rozstrzygnięcia o kosztach procesu w instancji odwoławczej.

W uzasadnieniu apelant wskazał, że jego zdaniem ustalenia poczynione przez Sąd I Instancji są błędne, gdyż nie uwzględniają wyjaśnień obecnego Prezesa pozwanej spółki - (...) w kwestii naruszenia przez powoda umowy o zakazie konkurencji. W przedmiotowych wyjaśnieniach P. K. jednoznacznie wskazywał, że P., po ustaniu stosunku pracy, prowadził działalność menadżerską, zajmując się kojarzeniem zawodników z klubami, co było sprzeczne z postanowieniami umowy o zakazie konkurencji. Prezes Zarządu Pozwanej wskazywał, iż P. wielokrotnie kontaktował się z nim telefonicznie w sprawie transferu zawodników. Doszło również do spotkania, podczas którego P. przedstawił Prezesowi Zarządu Pozwanej dokumenty dotyczące jednego z zawodników. Okoliczności te jednoznacznie wskazują, iż P. po ustaniu stosunku pracy podejmował względem Pozwanej działalność konkurencyjną. Nie bez znaczenia pozostają również w niniejszej sprawie zeznania świadków M. G. oraz M. P. (1). Pierwszy z wymienionych świadków przyznał, że P. kontaktował się z jego menadżerem w sprawie ewentualnego transferu. W przypadku M. P. (2) skontaktował się z jego ojcem. Co prawda do transferu nie doszło, jednakże istotny jest sam fakt podejmowania takich prób przez P..

Wskazując na zarzut braku udowodnienia faktu naruszenia zakazu konkurencji, skarżąca podniosła, że zawnioskowała na rozprawie w dniu 20 sierpnia 2014 r. dowód z przesłuchania świadków, który to wniosek Sąd oddalił jako spóźniony i powołany jedynie dla zwłoki. Przedmiotowy wniosek dotyczył przesłuchania w charakterze świadków ojca M. P. (1) oraz menadżera M. G., który to dowód w ocenie skarżącej miałby istotny wpływ na wynik sprawy. Zarzuty co do zasadności oddalonego przez Sąd wniosku skarżąca wywodzi z zastrzeżenie do protokołu zgłoszonego w trybie art. 162 k.p.c.

W konkluzji skarżąca podniosła, że przy prawidłowo ustalonym stanie faktycznym niniejszej sprawy, uwzględniającym fakt, iż P. rzeczywiście dopuścił się naruszenia umowy o zakazie konkurencji, należałoby uznać, iż Pozwana nie była obowiązana do wypłaty odszkodowania z tytułu przestąpienia umowy, a tym samym dochodzone przez P. roszczenie o wynagrodzenie nie znajduje jakiegokolwiek uzasadnienia.

P. wniósł o oddalenie apelacji i zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda zwrotu kosztów procesu za drugą instancję.

Sąd Apelacyjny w Łodzi zważył, co następuje:

Apelacja nie zawiera uzasadnionych podstaw. Ustalenia faktyczne sądu pierwszej instancji znajdują pełne odzwierciedlenie w materiale dowodowym zgromadzonym w sprawie, a sąd drugiej instancji traktuje te ustalenia jako własne, dzieląc ocenę tego materiału zawartą w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. Stąd też zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. nie może być uwzględniony. Materiał zgromadzony w sprawie jest jednoznaczny. Pozwany nie zdołał udowodnić przed sądem pierwszej instancji swojej tezy jakoby powód w okresie obowiązywania umowy zajmował się działalnością konkurencyjną w stosunku do działalności prowadzonej przez pozwaną spółkę. P. w okresie obowiązywania umowy nie prowadził żadnej działalności gospodarczej, nie podejmował też zatrudnienia w firmach zajmujących się działalnością sportową, innych klubach piłkarskich, czy też w ogóle w jakichś innych zakładach

pracy. Pozwany nie wykazał też nieprawdziwości twierdzenia powoda, że od lat nie ma licencji uprawniającej go do działalności menadżerskiej - pozwalającej na zajmowanie się transferem zawodników z klubu do klubu. Zgłoszenie w odpowiedzi na pozew i przesłuchani przez sąd pierwszej instancji świadkowie na okoliczność rzekomej działalności powoda po rozwiązaniu stosunku pracy między stronami, to jest po 15 stycznia 2013 roku, polegającej na zajmowaniu się transferowaniem zawodników piłkarskich, żadnej wiedzy na ten temat nie mieli. Świadczy to o tym, że również strona pozwana w chwili składania odpowiedzi na pozew nie miała wiedzy, ani dowodów na prowadzenie przez powoda rzekomej działalności konkurencyjnej w stosunku do działalności pozwanej. Pozwana zgłosiła świadków wyłącznie w celu przedłużenia postępowania. Temu samemu celowi służy zawarty w apelacji wniosek o odebranie zeznań od kolejnych świadków, zwłaszcza, że według wniosku to sąd miałby ustalić dane świadków i ich adresy, gdyż według zeznań świadków M. G. i M. P. (1) ewentualne rozmowy w sprawie transferu piłkarzy prowadzone są z ich menadżerami, a nie bezpośrednio z piłkarzami. Sposób formułowania wniosków przez stronę pozwaną wskazuje na to, że nie ma ona dowodów na prowadzenie działalności konkurencyjnej przez powoda, a jedynie poszukuje takich dowodów. Zauważyć przy tym należy, że z zeznań świadka M. P. (1), wbrew twierdzeniom strony pozwanej wcale nie wynika, aby jego ojciec G. P. prowadził rozmowy z powodem w sprawie jego transferu do innego klubu. Świadek ten wyraźnie zeznał, że nawet nie słyszał o tym, aby powód prowadził działalność menadżerską polegającą na kojarzeniu piłkarzy z klubami (k. 173). Również świadek M. G. (k. 189) nie słyszał aby powód zajmował się działalnością polegającą na kojarzeniu piłkarzy z klubami. Okoliczność, że menadżer świadka M. G. mógł rozmawiać z K. D., gdyż powód jest osobą znaną w środowisku piłkarskim nie może stanowić podstawy do dopuszczenia dowodu z zeznań bliżej nieokreślonego świadka na okoliczność prowadzenia przez powoda działalności konkurencyjnej w stosunku do działalności pozwanej. Mając na uwadze powyższe sąd pierwszej instancji oddalając wniosek strony pozwanej o dopuszczenie dowodu z zeznań menadżera świadka M. G. (bliżej nie wiadomo o kogo chodzi, gdyż we wniosku nie wskazano ani nazwiska, ani adresu wnioskowanego świadka) oraz ojca świadka M. P. (1) nie naruszył art. 217 § 1 k.p.c. W myśl tego przepisu strona ma prawo aż do zamknięcia rozprawy przytaczać okoliczności faktyczne i dowody na uzasadnienie swoich wniosków lub odparcia wniosków i twierdzeń strony przeciwnej. Nie oznacza to jednak, że sąd stosując się do normy z art. 217 § 3 k.p.c. nie może oddalić wniosków dowodowych, jeżeli zgłaszane są one jedynie dla zwłoki, tak jak to miało miejsce w tym przypadku.

Mając na uwadze powyższe na podstawie art. 385 k.p.c. należało oddalić apelację jako pozbawioną uzasadnionych podstaw.

Wyrok Sądu Okręgowego odpowiada prawu. Sąd Apelacyjny w pełni podziela argumentację prawną zawartą w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. Sporna umowa oparta na treści art. 101² § 1 i § 3 k.p., miała charakter wiążący. Pozwany natomiast nie wykazał aby powód złamał warunki umowy.

O kosztach postępowania za drugą instancję Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 kpc w zw. z art. 391 § 1 kpc, zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik sprawy.

Przewodniczący: Sędziowie: